

Βρώμικη σονάτα

της Αφροδίτης Τζώρτζη

Το ποίημα της Αφροδίτης Τζώρτζη, μαθήτριας της 3ης τάξης του 1ου Γυμνασίου Νάουσας απέσπασε το 3ο Βραβείο στον Πανελλήνιο Μαθητικό Λογοτεχνικό Διαγωνισμό που διοργάνωσε ο Σύλλογος Ελλήνων Λογοτεχνών υπό της αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας. Η απονομή έγινε στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων στα τέλη Μαΐου. Το περιοδικό μας με χαρά το δημοσιεύει στη συνέχεια:

Βρώμικη σονάτα

Φωτεινός πυρόξανθος λαμπτήρας
η ελπίδα του κόσμου.
Βουβή εικόνα πόνου
στοιχειώνει τη βελόνα του ρολογιού.
Δείχνει δώδεκα!
Όξινο δάκρυ της βροχής
κυλάει από τις χαραμάδες τ' ουρανού.
Η σταγόνα στάζει από κερί
ανασαίνουν τα στόρια,
παραθύρια ανοιχτά και στο βάθος
πράο φεγγάρι το καθαίο βλέμμα.
Τρίχες στο κεφάλι του ανθρώπου
κοσμούν την ανάγκη του για σκέψεις.
Βαθυστόχαστες κλωστές μέσα στο χρόνο
υφαίνουν με μαύρο τις κακές στιγμές
και παραμύθια σκοντάφτουν στα σκαλοπάτια
της Χαλιμάς.

Σκληρό και απάνθρωπο κυανό χρώμα
ρουφάς της πατρίδας την άμοιρη τύχη.
Μιλάω με το διχασμό του κόσμου.
Κουφός ήχος στ' αυτιά μου
χίλια σημάδια
οιωνοί στις ροξιασμένες παλάμες του!
Νέο αίμα κυλά στις φλέβες μου
μα οι φθορές λάμπουν στο κορμί μου.
Κόκκινος ιδρώτας τα όνειρά μου
άσπρος καμβάς η πείρα μου.
Είμαι μολυβένιος στρατιώτης,
δε λατρεύω, δεν αγαπώ,
πιστεύω και αλλάζω.
Πετούν οι σκέψεις μου

σταχτόφτεροι αετοί.
Είμαι πατρόν που τώρα
θα το ψαλιδίσουν,
ο αχός των φωνών
ηχεί στα αυτιά μου.

Κάμαρα αδειανή
θαμπός καπνός,
νύχτωσε η σελήνη.
Τρυφερούδι, σα χλωμό μπαμπάκι
αλήτικη καρδιά
διψά για μια βρώμικη σονάτα.
Ξερό χοντρό αλάτι η γεύση,
σα μπαχάρι
τσούζει η ανοιχτή πληγή στα ούλα.
Δεν ξέρω καν γιατί αφήνομαι,
νυχτιά άπραγη
και τσίμπλες γλιστρούν στις παλάμες,
νυχτίζω τις μπρούτζινες στήλες
απουσία στη μνήμη μου.

Κλείστε μου με χνουδι λουλουδιών τ' αυτιά,
μονάχα έτσι θα ρίξω
το μυαλό στις σκέψης τα λάθη,
και θα γεντώ
τις μυρωδάτες εικόνες, της αγνής φύσης.
Αφήστε με.
Άγρυπνη και ζαλισμένη
στη βροχή του παραλογοισμού.
Παραδεισένια μαξιλάρια ν' ακουμπώ
και πόθος να με γδέρνει,
και το στήθος του ουρανού
θηλή να' ναι για μένα.